

og derpaa kunde der være bygget en stærk konservativ Politik. Det er der ingen Tvivl om. Men paa det Standpunkt, hvorpaa Regjeringen har stillet sig, ikke at respektere Folkethingets Veto, paa det kan den aldrig opnaa andet end det, den nu har, nemlig revolutionære og uordnede Tilstande, og den vil aldrig opnaa andet, før den kommer til Erkjendelse af, at det er en Grundfeil i dens Politik, at den har sat sig ud over dette Things Ret med den Motivering derimod at kunne hævde andre Interesser, skjøndt den derigennem saa langt fra har gjort det, at den tværtimod kun har gjort disse al den Fortræd, den kunde, og hver Dag vil gjøre det mere og mere. Men saa vidt som enkelte ærede Medlemmer ere gaaede, derfor at sige, at, fordi vor Ret er krænkert, derfor er Folkethinget et Nul, det kan jeg ikke, og jeg tror, det er urigtigt at gjøre det. Jeg tror, man bibringer Befolkningen og ogsaa sig selv falske Forestillinger om vor virkelige Stilling. Det er ikke saa rigtigt. En Ting skal man venlig huske, og det er, at kan Folkethingets Nei end ikke hindre Regjeringen i al udføre retsstridige Foranstaltninger, det vil sige: er Folkethingets Nei ikke noget Magt-Nei, saa er det, og det kan aldrig nogen Regjering nægte, vedblivende et Rets-Nei. Det vil sige: uden Folkethingets Ja bliver her ingen Ret i Danmark nogenstunde, og denne Regjering kan anvende sine Provisorier, sin Grundlovsbrud, saa ofte den vil, der bliver aldrig paa noget Omraade nogen Ret i Danmark, før Regjeringen faar dette Things Ja; og paa en fuldstændig vedvarende retløs Tilstand vil ingen Regjering herhjemme i Længden kunne holde sig. Man bygger ikke i et lille Land Kongedømme og Landsthingsregjering paa vedvarende retløse Tilstande. Det gaar da her som andre Steder: er Retten først brudt fraoven, saa lærer man frædenen at svare med Retsbrud igjen. Men det ligger i Folkethingets Magt at holde dette Saar aabent, saaledes at der ikke grov Nr paa det, saaledes at det ikke læges. Ved sit Nei kan Folkethinget hindre, at der nogenstunde bliver lovlige Tilstande her i Landet, og det er min Mening, at Folkethinget skal gjøre det. En Forhandling herom anser jeg for Tiden for aldeles ørkesløs. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) talte om, hvad der nu maa gjøres for at bringe lovlige Tilstande tilbage, tror jeg virkelig, at det vilde være fuldstændig spildt at anvende et eneste Dieblit til at tænke derpaa, thi der er jo aldeles ingen Mulighed for Forhandling, medmindre man paa den anden Side er

fuldt enig med os i, at en Forhandling skal føres paa gjensidig Aerkjendelse af hinandens Ret. Men saa længe vi høre Regjeringen udtale sig her, som Regjeringens Chef i Dag har gjort, at den ikke føler sig bunden ved Folkethingets Veto, naar Statens Interesser efter dens Mening ikke stemme dermed, eller saa længe vi maa høre, at f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds raader os til at frasælbe vor lovlige Ret, som han næppe vover at bestride, at vi have, saa længe er en Forhandling fuldstændig umulig. Vad mig et Dieblit tænke mig, at den Eventualitet skulde indtræde, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) omtalte, nemlig at Regjeringen her skulde komme til os og sige: Vi erkjende eders Veto. Om den saa skulde faae en Finantslov, ja, det ligger saa fjernt fra min Tanke, at jeg slet ikke har bestræffet mig dermed, men da jeg paa Oppositionens Begne siger, at vi ikke kunne forhandle, og at vi ere nødte til at forkaste Finantsloven, saa er jeg nødte til nu at sige, at den Eventualitet har Maksimalitet i dette Thing slet ikke tænkt sig, men skulde det ske, at Regjeringen kom her og erklærede: Vi høre os ubetinget for Folkethingets Veto med Hensyn til Finantsloven, saa er det min Mening, at der vilde foreligge en fuldstændig ny Situation, som Oppositionen selvfølgelig maatte tage under ny Overveelse. Jeg vil ikke dermed sige, at vi derfor vilde give denne Regjering en Finantslov; thi man kan ogsaa nægte en Finantslov af andre Grunde, men jeg vil dog have slaaet fast, at det syntes at skimte gennem den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, at jeg skulde have sagt, at Oppositionen aldrig, under ingen Betingelse, under ingen Omstændighed kunde gaa med til at bevilge denne Regjering Noget. Og derom veed jeg Intet, men saa meget er sikkert, at under de Forhold, vi nu leve under, og som ere de eneste, jeg i dette Dieblit kan tænke mig, thi jeg kan ikke tænke mig, at Regjeringen kan afgive en saadan Erklæring, under de nuværende Forhold er det en Umulighed, fordi det er en Umulighed for Folkethinget at forkaste sit Veto.

Til Slutning vil jeg kun i Anledning af den ærede Ministers Udtalelse om, at Ansvaret for, hvad der vil ske, naar Finantsloven her bliver nægtet, udelukkende hviler paa Oppositionen, gjentage, hvad jeg tidt nok har sagt, men som dog maa gjentages saa ofte, man hører hin Udtalelse at Ansvaret for Regjeringens Førelse